

Almenvellet. Jeg holder mig forvisset om, at naar vi først begynde paa vore Fæstninger og begynde paa at uddanne vort Flaademateriel, saa ville Landets bedste Sønner stræbe efter endnu mere, end de nu gjøre, at tjene Fædrelandet baade til Lands og til Vands, og de ville sætte en Ære i at kappes om, hvem der udfører Tjenesten bedst.

Nu vil man maaske sige til mig: Ja! men er Du da vis paa, at naar vi udville et saadant Forsvar som det, Du har antyndet, og som det, der er paapeget i den Betænkning, som foreligger, at Landet da kan forsvare sin Selvstændighed? Dertil vil jeg svare: Jeg tror det, og jeg finder det rimeligt; men naturligvis, det er jo muligt, at en Stormagt kan knuse os. Men om nu ogsaa saa var, at en Stormagt tilintetgjorde os, saa siger jeg: Have vi udviklet et kraftigt og dygtigt Forsvar, ja saa ere de, som ere faldne paa Ærens Mark, vel tjente, og de, som blive tilbage, have i alt Fald siolte Minder til at oplive dem under den tunge Skjæbne, som har ramt dem, og de have Grund til at vente en Opreisning for Danmarks Folk. Jeg skulde tro, at et saadant Folk, som har viist et kraftigt og mandigt Forsvar, vil ogsaa selv af Overvinderne blive agtet. Vende vi nu derimod Billedet om og tænke os, at vi under Riv og Strid aldrig blive enige om at forsvare vort Fædreland, ja, saa ere vi jo Bytte for den Første den Bedste, der finder det Umagen værdt at sætte Foden paa Danmarks Nakke, og hvorledes vil saa Tilstanden blive? Ja, saa ville Overvinderne ringeagte dem, de have overbundet; og de Tilbageblevne? Ja, de ville i en daarlig og sløv Banmagt maaske af og til tænke tilbage paa Alt det, som det danske Folk, eller den danske Rigsdag og Regjering havde forspømt; men det vil være dem umuligt at nære noget som helst Haab om Genopreisning. — Med disse korte Bemærkninger retter jeg derfor den indstændige Opfordring til Venstremændene her i Thinget om i det Mindste at stemme for de to første Paragrafer.

Formanden: Den sidste Henstilling foranlediger mig til at gjøre en Bemærkning. Det er rigtigt, at der i Udvalgets Betænkning er antyndet Muligheden af en delt Afstemning; men fra Udvalgets Side foreligger der kun et samlet Forslag. Hvis en delt Afstemning skulde finde Sted, saa maatte Begjæring derom fremkomme paa sædvanlig Vis, inden Forhandlingen begynder, og stilles i Form af et Underændringsforslag. Noget Saadant er ikke sket, og derfor vil der nu kun være Tale om en samlet

Afstemning, saaledes som foreslaaet fra Udvalgets Side.

Fischer: Jeg beklager meget den Afgjørelse, den ærede Formand nu har truffet med Hensyn til Afstemningen over det foreliggende Ændringsforslag. Efter den Maade, hvorpaa det er fremstillet for os, maatte man gjøre sig den Tanke, at Paragraferne skulde afstemmes hver for sig, og jeg er gaaet ud fra den Forudsætning, at dette vilde finde Sted. Hvad jeg har at sige i Dag knytter sig netop ogsaa dertil. For mig staar det nemlig som det for Diebliffet mest Betydningsfulde med Hensyn til vort Fædrelands Forsvar, at vi komme til at begynde. Altfors længe har der været Tale om denne Sag, uden at noget Resultat derved er opnaaet. Nu vilde jeg ønske, at man maatte kunne have benyttet den Maade, hvorpaa Udvalget har søgt at omforme Regjeringens Forslag, til at gjøre et Skridt henimod det at komme til at begynde. Den Deling, som Udvalget har foretaget, at sondre for sig §§ 1 og 2 og derefter §§ 3 og 4, betegner nemlig ogsaa en Deling i Manges Anskuelse angaaende vort Befæstningsvæsen. Der er nemlig Mange, som mene det alvorligt med vort Fædrelands Forsvar, men som endnu have Betænkelse ved at beholde §§ 3 og 4. Derimod tror jeg, at dette i en høist ubetydelig Grad er Tilfældet med Indholdet af §§ 1 og 2. Naar derfor disse tages for sig, nærer jeg ingen Tvivl om, at Mange, der endnu have Betænkelse ved §§ 3 og 4, ville stemme for §§ 1 og 2. Og hvorfra stamme da disse Betænkelse ved §§ 3 og 4? Derfor, at det endnu ikke er Alle tilstrækkelig klart, om den ubstrakte Befæstning om Kjøbenhavn, som vil være nødvendig, for at Befæstningen kan svare til sin Hensigt, vil kunne forsvares, naar det kommer til Stykket. Befæstningen vil jo faae en Længde af 3, maaske 3½ Mil, og man spørger da: Have vi ogsaa til vor Naadighed det Mandstab og de Midler, som ere fornødne til at forsvare denne Linie, naar der er gjort Landgang paa Sjælland? Det er dette, der har vakt Tvivl hos Mange, og jeg vilde da finde det heldigt, om man af den Grund udsatte at tage Beslutning om Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden, at man udstød denne Sags Afgjørelse, indtil der har været Leilighed til nærmere at overveje og prøve den, og derfor nu blev staaende ved at tage Beslutning angaaende Kjøbenhavns Forsvar fra Søfiden, hvorefter saa godt som Alle, der nære virkelig Interesse for Fædrelandets Forsvar, ere enige. Min Hensigt havde derfor været